

fonden, hvis der er nogen, eller taget det af selve Kapitalen. Jeg tror, at det vilde have været meget heldigt, hvis vi her i Landet havde haft lignende Regler; jeg skal ikke anføre noget Exempel derpaa, men jeg tror, at de vilde kunne gjøre megen Gavn. Jeg tror, at dette vilde være et passende Indhold for et Lovforslag haade for Banker og for Aktiefelskaber. Grunden, hvorfor jeg savner Bankernes Medoptagelse i denne Lov, er, fordi jeg ikke kan indse, at det egentlig er muligt at drage bestemte, klare Grændser mellem Sparekasser og Banker. Jeg kan ikke indse, at man kan forbyde Sparekasser at gjøre Bankforretninger eller Banker at gjøre Sparekasseforretninger; de kunne vælge et andet Navn, men hvad enten de nu kalde det Indlaan paa ubestemt Tid eller Indlaan med Opsigelse eller uden Opsigelse, saa bliver det dog altid Sparekasseforretninger, de drive, og derfor tror jeg, at det var heldigt, om der var Bestemmelser — jeg forlanger ikke, at det skal være ganske de samme Bestemmelser, thi jeg indrømmer, at Sparekasser bør bindes til strengere Regler — der gjaldt for begge Arter af Pengeinstituter. Det tror jeg, man kunde komme til, naar man vilde begrænse det Vaand, man vil lægge paa Indskudsrenten, til Indskud uden Opsigelsesfrist eller til Indskud med en ganske kort Opsigelsesfrist, f. Ex. til Indskud med en kortere Opsigelsesfrist end 3 Maanedere. Jeg kan ikke indse, at Sparekasserne vilde løbe nogen Risiko ved at betale en højere Rente for Indskud paa en længere Tid, og jeg er vis paa, at der vil indtræde mange Tilfælde, hvor de vilde komme i Besiddelse af Indskud fra Folk, der kunne udnævere deres Kapitaler i 2, 1 eller $\frac{1}{2}$ Aar, naar de kunne give en højere Rente. Det kunde være til deres egen Fordel og til stor Bekvemmelighed for Stedets Beboere. Den ærede Landstingsmand for 11te Kredts (Claudi), som sidder her kraas for mig, anførte et meget flaaende Exempel i saa Henseende ved 1ste Behandling, som jeg erindrer, paa, at det kunde være meget heldigt for Sparekasserne at give en højere Rente end 4 Procent. Jeg respekterer, at det ærede Udvalg har høvet Maximumrenten til 4 Procent, men jeg tror, at dette Forslag vilde yde mere praktisk Nytte og gjøre mindre Fortrød, hvis det kun gjaldt Indskud uden Opsigelsesfrist eller med en ganske kort Opsigelsesfrist, saaledes at det med Hensyn til de Indskud, der gjordes med en Opsigelsesfrist af 3 Maanedere eller derover, blev stillet fuldkommen frit for Sparekasserne og for Bankerne. Jeg kan heller ikke indse, at det kunde skade Bankerne, om

den samme Bestemmelse kom til at gjælde ogsaa for dem.

Claudi: I Overensstemmelse med, hvad jeg tillod mig at ytre under 1ste Behandling af denne Sag, kan jeg tiltræde, hvad Udvalgets Mindretal udtaler i Betænkningen som sin Anskuelse, at en Sparekasselov saa lidt som muligt skal blande sig i Sparekassernes administrative Forhold, saasom Bestemmelsen af Rente af Indskud, og at den derimod skal give skarpe Bestemmelser om Regnskabsaflæggelse, Statusopgjørelse, Regnskabsrevision og Eftersyn af Beholdningerne. Derfor, ihvorvel det jo er saa, at Udvalgets Flertal er gaaet videre, end Lovforslagets § 2 c., idet det har forhøjet Renten til 4 Procent og ikke tillægger Loven tilbagevirkende Kraft med Hensyn til tidligere Aaen, hvoraf der er tilfagt en højere Rente end 4 Procent, kan jeg dog ikke Andet end slutte mig til Forslaget under Nr. 7 til § 2 c, altsaa til Mindretallets Forslag. Jeg kan gjerne tiltræde, hvad Udvalgets Flertal siger i Betænkningen, at den Sparekasse, der for at tiltrække sig flere Midler vil give højere Rente, betræder en for dens egen Sikkerhed betænkelig Vej. Det er ganske vist betænkeligt at give højere Rente blot for at tiltrække sig større Midler. Men det var ingenlunde en saadan Tendents hos en eller anden Sparekasse til at tiltrække sig større Midler eller til Udvidelse af Aaenevirkomheden, som jeg tænkte paa, da jeg ved første Behandling tillod mig at holde paa Sparekassebestyrelsernes Frihed med Hensyn til Bestemmelsen af Renten og tillod mig at betegne Forslaget i det Stykke som uhenigtsmæssigt og som betænkeligt. Hvad jeg tænkte paa, var kun at hævde Bestyrelsens Ret til under vanskelige Forhold at kunne forhøje Renten, at kunne gjøre det for at afværge Opsigelser i betydeligt Omfang eller dog for at kunne indskrænke deres Omfang. Jeg tillader mig fremdeles at mene, at det kan være fordelagtigt under visse Forhold at forhøje Renten Noget af Indlaan over en vis Størrelse og Indlaan, som kun ere opsigelige med længere Frist, f. Ex. tre Maanedere eller sex Maanedere, fremfor at tage ved Realisation af Bærdipapirer eller at give 5—6—7 pCt. af Aaen, som man bliver nødt til at optage. Iøvrigt følger det ikke af, at Renten engang er sat op, at den altid bliver staaende der. Naar Renten i det Hele falder, kan man jo ogsaa nedsette Renten af Indlaan, i alt Fald kan man opsigte de Kapitaler, der staa paa højere Rente, naar man ikke længere vil give denne højere Rente.